

Dicsőítő áldozatok

Kulcsvers: „Ezért áldozunk neki dicsőítő
áldozatot, azaz ajkaink gyümölcsét, hálaadással
az ő nevének.”
Zsidók 13:15

Kiválasztott igeszakaszok:
Zsidók 13:12-21

A mai leckében Pál apostol Jézus áldozatáról és szolgálatáról beszél, valamint azokról is, akik az ő nyomdokaiba léptek, az egyháztól. Ezzel az apostol visszatér Izrael sátoros rendjének szolgálatára és áldozataira, amelyeket a Mózes második és harmadik könyve részletez. Pál így fogalmaz: „Nekünk van oltárunk, amelyről azoknak, akik a sátorban szolgálnak, nem szabad enniük. Azok az állatok, amelyeknek vérét a főpap a bűnökért a szentélybe viszi, a táboron kívül égne el. Jézus is, hogy a saját vérével megszentelje a népet, a kapun kívül szenvedett. Menjünk tehát ki hozzá a táboron kívülre, hordozva az ő gyalázatát.” – Zsidók 13:10-13

Pál folytatja, amint azt kulcsversünkben olvashatjuk, és arra buzdítja Jézus követőit, hogy folyamatosan „ ” áldozzák Istennek „a dicséret áldozatát”. Ezt az áldozatot „ajkaink gyümölcseként, az ő nevének hálaival” írja le, majd hozzáteszi: „A jót cselekedjétek, és ne felejtsetek el az osztozást, mert ilyen áldozatok tetszenek Istennek.” – 15-16. vers

Az apostol szavai emlékeztetnek minket a tabernákulum arany füstölőjének paraszára szórva édes illatot árasztó füstölőre, amely behatolt a Szentek Szentjébe, jelképezve Isten jelenlétét (2Mózes 30:1-8). Bizonyára a dicsőítő áldozatok, az ajkaink által Istennek mondott hála, a jót cselekedni és egymással közösségben élni olyanok, mint a tömjén, édes illat a Mennyei Atyánk számára. Egy másik helyen Pál ilyen áldozatokról beszél, mint „édes illatú áldozat, Istennek tetsző, kedves áldozat” (Filippi 4:18).

A témánk egy másik aspektusáról az apostol így írt: „Mert ő [Jézus] meghalt, egyszer s mindenkorra meghalt a bűnnek. ... Úgy tekintsétek magatokat is, mintha meghaltatok volna a bűnnek.” (Róma 6:10,11). Örülünk, hogy Pál emlékeztet bennünket arra, hogy a bűnnek való meghalásunk elszámolt dolog, mivel még mindig tökéletlenek vagyunk a testben. Azonban Jézus vérének nekünk való jóváírása miatt isteni hatalmunk van arra, hogy

áldozatunkat és „ ” szolgálatunkat „szentnek, Istennek tetszőnek” tekintsük. – Róma 12:1

Csodálatos kiváltság és nagy megtiszteltetés, hogy meghívást kaptunk, és csak akkor tudjuk értékelni az isteni megbékélési tervben betöltött áldott szerepünk valóságát, ha hitünkkel hisszük, hogy Krisztus vére teszi áldozatunkat elfogadhatóvá. Hiszük, ahogy Pál is hitte, hogy „magunktól nem vagyunk képesek semmire, de Istenünkkel együtt képesek vagyunk mindenre”. (2 Korinthus 3:5). Elfogadhatjuk azt a biztosítékot, hogy Ádámtól örökölt tökéletlenségeinket Krisztus igazságának köntöse fedi, és így elfogadhatóak vagyunk Isten előtt, mint Krisztus egyetlen testének leendő tagjai. - Ézsaiás 61:10; Filippi 3:9; 1 Korinthus 12:12,27

Legyen tehát mindennapi feladatunk, hogy szolgáljuk Istent, az Ő igazságának és igazságosságának ügyét, valamint Krisztusban testvéreinket. Legyen feladatunk továbbá, hogy hirdessük az „evangéliumot a királyságnak” ennek a világnak a szegény, sóhajtozó teremtményeinek. (Máté 24:14). „Mert ilyen áldozatokkal tetszik Istennek.” Így „dicsőítő áldozatunk” dicsőséget és dicsőséget hoz szerető Mennyei Atyánknak és Fiának, Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak.